

Arrest

nr. 129 390 van 15 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. ES, die loco advocaat W. GOOSSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent geboren in Mairtup (Tsjetsjenië) en woont in Khasavyurt (Dagestan). U bent traditioneel getrouwd met A. D. (...) (O.V. xxxxxxx), met wie u een minderjarige zoon heeft: M. K. (...) (O.V. xxxxxxx). In december 2013 kreeg uw partner nog een zoon, I. Z. (...).

Op 26 september 2005 dient u in België een eerste asielaanvraag in onder de naam I. M. (...) (naam van uw vader). Op 12 oktober 2006 neemt de Dienst Vreemdelingenzaken in dit verband ten aanzien van u een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten

(een zogenoemde 26 quater) omdat niet België, maar Duitsland verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van uw asielaanvraag. Na een verblijf in Frankrijk gaat u vrijwillig naar Khasavuyrt (Dagestan) terug. Daar verandert u uw familienaam in K. (...) (naam van uw moeder) en hertrouwt u met A. D. (...).

In Dagestan krijgt u problemen met de autoriteiten nadat u als taxichauffeur een doos had afgeleverd bij een FSB-medewerker die een bom bleek te bevatten. Er volgen een aantal convocaties en huiszoekingen omdat men u ervan verdenkt bij de rebellen te zijn. Ook de familie en vrienden van het slachtoffer willen wraak op u nemen door u te chanteren. Omwille van deze problemen vraagt u een tweede keer asiel aan in België op 2 augustus 2013. Het Commissariaat-generaal (CGVS) besloot aangaande deze tweede asielaanvraag op 26 september 2013 echter met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 20 januari 2014 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) in beroep bevestigd. Op 21 oktober 2013 had intussen uw echtgenote voor het eerst asiel gevraagd in België. Zij baseerde zich voor deze aanvraag integraal op de door u verklaarde asielmotieven. In haar hoofde werd op 4 december 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing werd op 14 maart 2014 door de RVV in beroep bevestigd. U zelf had op 3 maart 2014, zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, een derde asielaanvraag ingediend bij de Belgische asielinstanties. In deze aanvraag nam het CGVS op 14 maart 2014 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Uw echtgenote en u keerden niet terug naar uw land van herkomst maar dienden samen op 15 mei 2014 uw huidige vierde asielaanvraag, en, in het geval van uw echtgenote, haar tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

In het kader van deze asielaanvraag verklaart u dat de door u bij uw eerdere asielaanvragen verklaarde problemen in de Russische Federatie nog steeds actueel zijn. U verklaart dat uw moeder in uw herkomstregio meermaals naar de plaatselijke politie is geweest in een poging om bijkomende bewijzen voor uw problemen te vragen. Uiteindelijk kreeg uw moeder op 29 april 2014 toch een politieverklaring mee, die u ter staving van uw huidige, vierde asielaanvraag voorlegt. Ook stelt u dat collega's of familie van het slachtoffer nog steeds wekelijks bij uw familie komen vragen waar u bent. U legt ten slotte ook verklaringen van twee burens neer waarin deze personen getuigen dat er in uw woning onwettige huiszoekingen worden verricht door de politie en dat u door de politie voortdurend wordt geconvoqueerd.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, nl. uw problemen met de autoriteiten nadat u als taxichauffeur een doos had afgeleverd bij een FSB-medewerker die een bom bleek te bevatten en de druk en chantage die de familie en de vrienden van het slachtoffer op u leggen. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw tweede asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg staat de beoordeling in het kader van uw tweede asielaanvraag vast. Bovendien oordeelde het CGVS inzake uw derde asielaanvraag, die u inhoudelijk verbond aan uw tweede asielaanvraag, dat er geen elementen of gegevens door u werden aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Zodoende werd uw derde aanvraag niet in overweging genomen door het CGVS.

Rekening houdend met wat voorafgaat, dient naar aanleiding van uw huidige, vierde asielaanvraag te worden nagegaan of er, wat u betreft, een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans alsnog aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige asielaanvragen heeft uiteengezet (nl. het feit dat u nog steeds zou worden opgeroepen door

de politie van Dagestan, dit zelfs wekelijks, en dat er nog (onwettige) huiszoekingen bij u thuis zouden plaatsvinden, dat bovendien collega's of familie van de gewonde politieman nog steeds op uw adres naar u komen vragen, verklaring DVZ 4de AA 15.05.2014 vragen 15, 17, 18 & 19), moet worden beklemtoond dat uw tweede asielaanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Ook in het kader van uw derde asielaanvraag had u reeds aangehaald dat de politie nog steeds naar u kwam vragen en huiszoekingen verrichtte op uw thuisadres. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige vierde aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt niets aan de in het kader van uw tweede asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielverklaringen en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. In dit geval moet tevens in herinnering worden gebracht dat de ongeloofwaardigheid die in het kader van uw tweede asielaanvraag werd vastgesteld, gebaseerd is op uw eigen verklaringen en alvast niet op die van uw echtgenote, waardoor uw opmerking (verklaring DVZ 4de AA 15.05.2014 vraag 21) dat tijdens het asielgehoor van uw echtgenote in het kader van haar eerste asielaanvraag ten onrechte zou zijn genoteerd als zou zij verklaard hebben dat zij twee maal een vrijkoopsom voor u had betaald, van geen invloed kan zijn op de eerder in uw hoofde vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Met betrekking tot de politieverklaring die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvragen hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat het hier louter een fotokopie betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van het stuk bijzonder relatief en is het op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Voor wat betreft de verklaring door twee burens in verband met de door u verklaarde asielproblemen moet worden aangestipt dat aan dergelijke persoonlijke getuigenissen geen objectieve bewijskracht kan worden toegeschreven. Het feit dat dit attest is afgestempeld met stempels van de stedelijke administratie van de stad Khasav Yurt is op zich geen garantie voor de betrouwbaarheid van de inhoud van deze verklaringen door twee van uw burens. Daarbij komt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Russische documenten bijzonder relatief en zijn deze ook om deze reden niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De beoordeling in het kader van uw vorige asielaanvragen met betrekking tot de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet, blijft onveranderd volgens de meest recente informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Waar verzoekende partij de schending aanhaalt van artikel 149 van de Grondwet, merkt de Raad op dat voormeld artikel niet van toepassing is op beslissingen die worden opgenomen in het kader van de vreemdelingenwet, aangezien deze bestuurshandelingen betreffen en geen jurisdictionele handelingen.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar vierde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag heeft uiteengezet. In het arrest van de Raad met nr. 117 230 van 20 januari 2014 werd inzake de tweede asielaanvraag van verzoekende partij geoordeeld als volgt:

"(...) 2.2.5.1. Verzoekende partij vindt dat verwerende partij haar ten onrechte verwijt geen begin van bewijs te hebben bijgebracht om haar relaas te staven. Verzoekende partij legt uit dat zij, eens zij de beslissing had genomen om haar land te verlaten, zij zich niet meer heeft bekommerd om het verzamelen van documenten of getuigen die haar asielrelaas kunnen bewijzen. Zij benadrukt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht aangezien zij voor haar veiligheid vreesde en men hier in dergelijke geestestoestand niet aan denkt. Verzoekende partij wenst er vervolgens aan te herinneren dat, indien de de bewijslast inderdaad op haar rust, deze wel dient te worden beoordeeld op een redelijke en proportionele manier, gelet op de zeer speciale situatie waarin een (kandidaat-)vluchteling zich bevindt. De bewijslast moet beoordeeld worden in functie van de reële mogelijkheden voor de kandidaat-vluchteling om de bewijzen in kwestie te vergaren, benadrukt verzoekende partij.

Verzoekende partij wijst vervolgens op de constante rechtspraak volgens dewelke de asielzoeker kan worden erkend als vluchteling op grond van een omstandig en geloofwaardig relaas. Verzoekende partij duidt er tenslotte nog op dat, wanneer er twijfel bestaat (over bepaalde elementen en verklaringen), deze ten goede dient te komen van de asielaanvrager en zij stelt dat zij in haar verzoekschrift aantoonde dat haar relaas wel degelijk omstandig, coherent en geloofwaardig is.

Verder in het verzoekschrift geeft verzoekende partij aan dat zij wel degelijk documenten heeft voorgelegd waaruit haar identiteit, nationaliteit, Tsjetsjeense oorsprong en afkomst blijken en dat deze elementen niet door verwerende partij worden betwist. Evenzo heeft zij verschillende convocaties neergelegd waarmee zij kan aantonen dat zij verschillende keren als getuige werd opgeroepen. Zij meent dan ook dat zij documenten heeft neergelegd die de vaststellingen in de bestreden beslissing "nietig verklaren".

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing, betreft het niet bijbrengen van bepaalde bewijsstukken, enkel wordt opgemerkt dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om binnen de wettelijke termijn van vijf werkdagen documenten in verband met de verkoopovereenkomst van haar stuk bouwgrond bij te brengen. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat deze vaststelling op zich geen gevolgen heeft, aangezien verwerende partij het volgende besluit: "Welnu, als u door uw belagers effectief gedwongen werd tot het betalen van een compensatie kan toch verwacht worden dat u concreet kan aangeven hoeveel u al had afbetaald en aan wie u via uw tante uw stuk grond had verkocht." Aangezien verwerende partij in hoofdzaak het feit dat verzoekende partij vage verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot voormelde elementen weerhoudt om (impliciet) te stellen dat er verder afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van het verkondigde relaas, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij geen onredelijke bewijslast werd opgelegd waarbij geen rekening zou zijn gehouden met haar persoonlijke situatie. Volledigheidshalve merkt de Raad hier wel bij op dat het argument dat van haar niet kan worden verwacht dat zij zich nog langer in gevaar zou hebben moeten brengen in haar land van herkomst hoe dan ook niet opgaat, gelet op het feit dat verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft aangegeven dat zij nog steeds dagelijks contact onderhoudt met haar echtgenote in Dagestan (administratief dossier, stuk 5, p. 6) en zij derhalve via deze persoon eventueel documenten had kunnen verkrijgen teneinde haar asielrelaas te staven.

Waar verzoekende partij aangeeft dat zij wel degelijk documenten heeft voorgelegd waaruit haar identiteit, nationaliteit, Tsjetsjeense oorsprong en afkomst blijken en dat zij verschillende convocaties heeft voorgelegd waarmee zij kan aantonen dat zij verschillende keren als getuige werd opgeroepen, stelt de Raad vast dat al de door verzoekende partij voorgelegde documenten uitgebreid worden

besproken in de bestreden beslissing. Zo stelt verwerende partij dat de kopie van haar Russisch (intern) paspoort, haar rijbewijs, haar arbeidscontract bij het taxibedrijf, de geboorteakte van haar zoon en het attest van gezinssamenstelling geen informatie bevatten over de door verzoekende partij aangehaalde problemen. Betreft de door verzoekende partij voorgelegde huiszoekingsverslagen, de convocaties en de verklaring van de buren, stelt de Raad eveneens vast dat in de bestreden beslissing uitvoerig wordt gemotiveerd waarom aan deze documenten geen bewijswaarde kan worden gehecht. Haar stelling dat zij wel degelijk documenten heeft neergelegd die de vaststellingen in de bestreden beslissing “nietig verklaren”, hetgeen neerkomt op het argument dat wel degelijk voldoende bewijswaarde dient te worden gehecht aan de voorgelegde documenten, doet geen afbreuk aan de motieven in kwestie. Verzoekende partij laat na de desbetreffende specifieke motivering in concreto te weerleggen.

Aangaande het betoog dat verzoekende partij kan worden erkend als vluchteling op grond van een omstandig en geloofwaardig relaas en dat, wanneer er twijfels zijn, haar het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, wijst de Raad er nogmaals op dat haar verklaringen inderdaad een voldoende bewijs kunnen zijn van haar hoedanigheid van vluchteling, doch slechts op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, zij niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten en er zich in het relaas dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Tevens benadrukt de Raad nogmaals dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Uit de bestreden beslissing – en uit onderhavig arrest – blijkt echter dat dit in casu niet het geval is. Bijgevolg kan verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden toegekend.

2.2.6.1. Verzoekende partij haalt aan dat, zelfs bij onwaarheden, de feiten zoals ze voorliggen bepalend blijven om iemand als vluchteling te erkennen. Zij voert verder aan dat “de gebeurlijke tegenstellingen en lacunes (quod non)” niet van aard zijn om de weigeringsbeslissing te gronden. Er dient volgens haar te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan haarzelf.

Verzoekende partij poneert in haar verzoekschrift dat er in casu geen enkele feitenvinding is gebeurd, in die zin dat verwerende partij zich heeft beperkt tot het verwijzen naar stereotiepe argumentatie dat er sprake zou zijn van bepaalde incoherenties en tegenstrijdigheden, waarbij tal van eigen beweringen worden geuit dewelke duidelijk berusten op een eenzijdige, verkeerde, interpretatie van bepaalde gegevens. Verzoekende partij meent dan ook dat het totaal niet correct is dat, wanneer zij verwijst naar derden en ook hun naam geeft, of nog andere informatie verschaft, de commissaris-generaal geen onderzoek doet naar deze personen en oordeelt alsof de situatie van deze personen niet relevant is.

2.2.6.2. De Raad merkt op dat verwerende partij in haar beslissing heeft gesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij vertelde asielrelaas omdat zij slechts weinig informatie kan geven over de gewonde FSB-medewerker, de omstandigheden van de aanslag en hetgeen er gebeurd is nadat zij de doos heeft afgezet en dat zij zich hier evenmin over heeft geïnformeerd, omdat verzoekende partij eveneens incoherente verklaringen heeft afgelegd over de problemen die zij vanwege haar vermeende betrokkenheid bij deze aanslag zou hebben meegemaakt – zo kan zij niet op eenduidige wijze aangeven wie (familie en/of kennissen van de gewonde FSB-medewerker) zij wanneer en hoeveel keer heeft gezien – omdat het opmerkelijk is dat verzoekende partij de mensen voor wie zij hoofdzakelijk haar land van herkomst heeft ontvlucht, spontaan en vrijwillig de kans zou hebben gegeven om rechtstreeks met haar in contact te komen en omdat verzoekende partij eveneens zeer vaag is gebleven over het reeds betaalde bedrag van de geëiste schadevergoeding en de manier en het moment waarop zij deze bedragen zou hebben betaald. Verder motiveert verwerende partij dat verzoekende partij niet kon zeggen aan wie haar grond precies werd verkocht, dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van het feit dat zij onder druk werd gezet om deel te nemen aan chantagepraktijken en dat zij hiervoor geen geldige verklaring kon geven en dat verzoekende partij bitter weinig kon zeggen over de manier waarop en via wie het losgeld zou geregeld en betaald zijn. Ook stelt verwerende partij vast dat verzoekende partij vage en weinig consistente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de gevolgen van haar eerste arrestatie en de incidenten naar aanleiding van dewelke zij enkele keren werd opgeroepen en dat van haar redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij moeite zou hebben gedaan om zich hier beter over te informeren. Met betrekking tot de neergelegde documenten wijst verwerende partij er onder meer op dat verzoekende partij ook hier incoherente verklaringen heeft afgelegd.

De Raad stelt vast dat uit de inhoud van de bestreden beslissing, die hierboven werd samengevat, blijkt dat verwerende partij zich geenszins heeft beperkt tot een stereotiepe motivering dewelke berust op een verkeerde en eenzijdige interpretatie van bepaalde gegevens. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partij aangereikte documenten en problemen worden besproken, stelt de Raad vast dat er wel degelijk een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden dat er geenszins sprake is van beweringen die berusten op een verkeerde en eenzijdige interpretatie van gegevens. Waar verzoekende partij nog aanvoert dat “de gebeurlijke

tegenstellingen en lacunes (quod non)" niet van aard zijn om de weigeringsbeslissing te gronden, merkt de Raad op dat voormelde vaagheden, onwetendheden, onaannemelijkheden, incoherenties en tegenstrijdigheden allen betrekking hebben op essentiële elementen van het asielrelaas, zodat deze wel degelijk van aard zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid ervan. Dat deze ingeroepen elementen te wijten zijn aan verzoekende partij zelf spreekt voor zich, aangezien de door verwerende partij gedane vaststellingen gebaseerd zijn op de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal.

Waar verwerende partij nog wordt verweten geen onderzoek te hebben verricht naar door verzoekende partij aangehaalde derden of andere informatie, verwijst de Raad naar de uiteenzetting in punt 2.2.12.2.

2.2.7. Waar verzoekende partij aangeeft te volharden in haar verklaringen en zij opwerpt dat haar niet ten kwade kan worden geduid dat zij zich in haar land van herkomst niet nog langer in gevaar heeft gebracht om eerst nog de nodige bewijsstukken te verzamelen of meer informatie te bekomen ten behoeve van de Belgische autoriteiten, wijst de Raad erop dat het louter volharden in haar verklaringen, die door verwerende partij als ongeloofwaardig worden bestempeld in de bestreden beslissing, geen concreet verweer betreft waarmee zij effectief afbreuk kan doen aan voormelde vaststelling. Verder verwijst de Raad naar hetgeen reeds werd gesteld in punt 2.2.5.2.

2.2.8.1. Verzoekende partij stelt dat er een "vast systeem" bestaat op het Commissariaat-generaal om voor mensen die afkomstig zijn uit Dagestan, eerst te stellen dat er in hun land van herkomst sprake is van verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies, om vervolgens te besluiten dat er geen bewijzen zijn dat dergelijke situatie zich bij de kandidaat-vluchteling heeft voorgedaan.

2.2.8.2. Daargelaten de vaststelling dat het door verzoekende partij voorgehouden "vast systeem" in de werkwijze van de commissaris-generaal als een blote bewering dient te worden beschouwd, wijst de Raad verzoekende partij er nogmaals op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij op omstandige wijze heeft gemotiveerd waarom het door haar uiteengezette asielrelaas niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, hierbij rekening houdend met alle door verzoekende partij aangereikte feitelijkheden en documenten. De Raad stelt dan ook vast dat het om een weloverwogen besluit gaat en dat er in casu allesbehalve sprake is van een quasi-automatische afwijzing van haar asielaanvraag, zoals verzoekende partij insinueert.

2.2.9.1. Verzoekende partij benadrukt dat zij in de mate van het mogelijke heeft geantwoord op de vragen die haar tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal werden gesteld, maar zij meent dat zij uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten. Verzoekende partij benadrukt dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed maar dient te worden bewezen en zij wijst erop dat in haar land van herkomst zo weinig mogelijk vragen worden gesteld aangezien iedereen verdacht is/kan zijn.

2.2.9.2. Vooreerst merkt de Raad op dat noch uit het gehoorverslag, noch uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat van haar werd verwacht dat zij "alles" zou weten. In de bestreden beslissing wordt echter wel gemotiveerd dat verzoekende partij met betrekking tot bepaalde belangrijke elementen in haar asielrelaas onaannemelijk vaag is gebleven en dat verzoekende partij – wat betreft de bomaanslag en de verwonde FSB-medewerker en de incidenten die hebben geleid tot enkele oproepingen bij de politie – kennelijk ook geen moeite aan de dag heeft gelegd om zich over deze zaken verder te informeren, hetgeen volgens verwerende partij wel redelijkerwijs van haar kan worden verwacht. De vage en niet verder toegelichte stelling dat in haar land van herkomst zo weinig mogelijk vragen worden gesteld aangezien iedereen verdacht is/kan zijn, kan naar het oordeel van de Raad niet volstaan als verschoningsgrond voor de in de bestreden beslissing vermelde vaagheden/het gebrek aan moeite om zich over bepaalde belangrijke zaken terdege te informeren. Volledigheidshalve verwijst de Raad ook nog naar de uiteenzetting onder punt 2.2.10.2 en punt 2.2.11.2.

2.2.10.1. Met betrekking tot het motief dat verzoekende partij onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd over de oorzaak van haar problemen, stelt verzoekende partij ten eerste dat zij de FSB-medewerker niet kende. Het is voor haar onmogelijk om meer details te geven, aangezien zij alleen de taxichauffeur was.

2.2.10.2. De Raad is van oordeel dat, indien verzoekende partij naar aanleiding van het afleveren van een doos bij een bepaalde persoon, die achteraf is ontploft, werkelijk op voortdurende wijze door haar autoriteiten zou zijn geïnterviewd omdat zij ervan verdacht wordt banden te hebben met de rebellen en zij tevens regelmatig door familie en vrienden van deze persoon zou zijn opgezocht en onder druk gezet om een schadevergoeding te betalen en om deel te nemen aan bepaalde chantagepraktijken, van haar toch wel kan worden verwacht dat zij pogingen zou hebben ondernomen om te weten te komen wie deze persoon is en wat zijn precieze functie is, teneinde de risico's die zij naar de toekomst toe nog zou lopen beter te kunnen inschatten. Daarbij dient te worden opgemerkt dat verwerende partij niet enkel vaststelt dat verzoekende partij de naam en de functie van deze FSB-medewerker niet kent, doch dat verzoekende partij net zo min iets kon zeggen over de omstandigheden van de aanslag waarbij de persoon in kwestie gewond raakte en wat er gebeurd is nadat zij de doos had afgezet. De Raad merkt

tevens op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor uitdrukkelijk heeft aangegeven dat zij zich over deze persoon of de aanslag niet heeft geïnformeerd op een later moment, hetgeen, nu het de kern van haar asielrelaas betreft, zeer bevreemdend overkomt.

Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat de uitleg van verzoekende partij dat het voor haar onmogelijk is om meer details te geven omdat zij slechts de taxichauffeur was en zij deze FSB-medewerker niet kende, niet als verschoningsgrond kan worden aanvaard.

2.2.11.1. Nopens de vage verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd omtrent de afbetalingen die zij heeft gedaan en de grond die zij hierdoor heeft moeten verkopen, benadrukt verzoekende partij dat zij heeft kunnen aangeven dat het ging om een totaalbedrag van vijf miljoen Roebel. Zij heeft ook aangegeven dat zij niet veel geld had en dat zij op verschillende momenten in cash verschillende bedragen heeft betaald, het is dan ook niet mogelijk om alles te herinneren. Met betrekking tot de grond die zij heeft verkocht, stipt verzoekende partij aan dat zij duidelijk heeft vermeld dat haar tante het perceel heeft verkocht aan een oud koppel uit Mitsjoerina die de grond hebben gekocht voor hun zoon aan de prijs van 1,2 miljoen.

2.2.11.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich in bovenstaand verweer hoofdzakelijk beperkt tot het aanstippen van de verklaringen die zij heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal, en die door verwerende partij reeds als onaannemelijk vaag werden bestempeld. Betreft de opmerking dat het ging om verschillende kleine bedragen die zij op verschillende momenten heeft overhandigd, zodat zij zich de details over deze afbetalingen onmogelijk kan herinneren, stelt de Raad vast dat inderdaad niet van verzoekende partij kan worden verwacht dat zij een nauwkeurig overzicht zou kunnen geven van de concrete bedragen die zij op verschillende momenten zou hebben betaald. Uit de bestreden beslissing en uit de vraagstelling in het gehoorverslag (administratief dossier, stuk 5, p. 20-21) kan echter niet worden afgeleid dat dit van verzoekende partij werd verwacht. De Raad kan verwerende partij dan ook bijtreden waar deze oordeelt dat de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd ("Meestal betaalde ik hen cash. Soms 500, soms 100.000. Telkens probeerde ik die uiterste datum uit te stellen.", administratief dossier, stuk 5, p. 21) zeer vaag zijn, te meer nu zij ook geen concrete informatie kan geven over de verkoop van haar perceel en zij er evenmin in geslaagd is om de verkoopovereenkomst voor te leggen.

2.2.12.1. Verzoekende partij stipt aan dat zij documenten heeft bijgebracht waarmee zij kan aantonen dat zij in haar land van herkomst gevisieerd wordt. Zij vindt dat verwerende partij (de authenticiteit van) deze documenten ten onrechte in twijfel trekt en zij wijst erop dat deze stukken nochtans namen en andere informatie bevatten, die verwerende partij zou kunnen natrekken. Zij stelt zich dan ook de vraag waarom verwerende partij geen onderzoek heeft verricht naar deze stukken, hetgeen elke twijfel over de authenticiteit van deze documenten zou hebben kunnen wegnemen. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de door verwerende partij vastgestelde onregelmatigheden niet voldoende zijn om te besluiten dat aan de door haar neergelegde documenten geen bewijswaarde kan worden gehecht. Verzoekende partij wenst ook nog aan te halen dat een dergelijke werkwijze ervoor zorgt dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om documenten voor de leggen waarmee zij haar asielrelaas kan staven.

2.2.12.2. De Raad duidt er nogmaals op dat verwerende partij in haar beslissing op zeer omstandige wijze heeft gemotiveerd waarom aan de door verzoekende partij voorgelegde getuigenis van haar bureaus, huiszoekingsverslagen en convocaties geen bewijswaarde kan worden gehecht. Hierbij dient te worden opgemerkt dat verwerende partij zich, wat betreft de neergelegde huiszoekingsverslagen en convocaties, niet beperkt tot het aanhalen van vormelijke gebreken – waar verzoekende partij overigens geen uitleg voor verschaft in haar verzoekschrift – maar dat verzoekende partij tevens incoherente en onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd over deze documenten. Verwerende partij heeft er tevens op gewezen dat documenten enkel een afdoende ondersteuning van het relaas kunnen vormen indien deze gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen, hetgeen niet het geval is en zij haalt in haar beslissing tot slot nog aan dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat documenten in de noordelijke Kaukasus gemakkelijk kunnen worden gekocht. Deze motivering in acht genomen, kan het verweer van verzoekende partij dat de door verwerende partij vastgestelde onregelmatigheden niet voldoende zijn om te besluiten dat aan de door haar neergelegde documenten geen bewijswaarde kan worden gehecht, niet worden bijgetreden.

Betreffende het verwijt dat verwerende partij geen onderzoek heeft verricht naar de documenten die zij heeft neergelegd, wijst de Raad verzoekende partij er nogmaals op dat de bewijslast rust bij de kandidaat-vluchteling zelf en dat verzoekende partij derhalve zelf de verantwoordelijkheid draagt om alle informatie en stukken aan te brengen die haar relaas kunnen staven. Het komt niet aan verwerende partij toe om door onderzoek eventuele lacunes in de bewijsvoering van de kandidaat-vluchteling op te vullen. Bovendien heeft verwerende partij deze documenten terdege onderzocht en op uitvoerige wijze gemotiveerd waarom aan deze documenten geen bewijswaarde kan worden toegekend – een motivering die door verzoekende partij in concreto ongemoeid wordt gelaten.

2.2.13.1. Met betrekking tot de bevinding dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gerept over het feit dat zij werd gedwongen om chantagepraktijken te verrichten, wenst verzoekende partij in de eerste plaats de aandacht te vestigen op het feit dat zij tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd vergezeld van een "buitenkan persoon", zoals een advocaat. Zij twijfelt er dan ook aan of de verklaringen die zij tijdens dit gehoor heeft afgelegd correct werden vertaald/weergegeven.

Verzoekende partij wijst er verder nog op dat haar toen werd gevraagd om haar asielaanvraag kort toe te lichten en dat haar werd gezegd dat zij later de mogelijkheid zou hebben op het Commissariaat-generaal om de redenen van haar asielaanvraag (op omstandige wijze) uiteen te zetten. Dit heeft zij ook zo uitgelegd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, stipt verzoekende partij nog aan in haar verzoekschrift. Verzoekende partij licht verder toe dat haar slechts een kwartier werd gegeven om de feiten die aan de basis liggen van haar asielaanvraag uiteen te zetten en dat het binnen dit tijdsbestek onmogelijk is om op een nauwkeurige en volledige wijze haar relaas weer te geven. Verzoekende partij vindt het dan ook onvoorstelbaar dat haar nu wordt verweten wat zij tijdens dit gehoor heeft gezegd.

2.2.13.2. Betreft het argument dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door een raadsman, en zij bijgevolg dan ook twijfelt of haar verklaringen juist werden vertaald/weergegeven, bemerkt de Raad dat het uiten van loutere vermoedens vanzelfsprekend niet als excuus kan worden aanvaard voor het feit dat verzoekende partij tijdens dit gehoor met geen woord heeft gerept over een belangrijk onderdeel van haar asielproblematiek. De Raad ziet overigens niet in hoe een verkeerde of gebrekkige vertaling aan de basis kan liggen van deze omissie, aangezien verzoekende partij – omdat zij hiervoor onvoldoende tijd zou hebben gekregen, zo blijkt uit het volgende argument in het verweer – simpelweg heeft nagelaten om deze feiten te vermelden tijdens dit interview.

Inzake het betoog dat het voor verzoekende partij onmogelijk was om binnen de duur die haar werd gegeven op een nauwkeurige en volledige wijze haar relaas weer te geven, wijst de Raad verzoekende partij erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De Raad stipt verder ook aan dat, ondanks het feit dat de vragenlijst, die wordt ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt (administratief dossier, stuk 14). Verzoekende partij haalt ter vergoelijking aan dat er tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op gehamerd werd dat zij het kort moest houden en dat zij later op het Commissariaat-generaal de kans zou krijgen om haar asielrelaas uit de doeken te doen. De Raad ziet echter niet in hoe haar bewering dat zij, naast het feit dat zij door de familie/vrienden van de FSB-medewerker onder druk werd gezet om een schadevergoeding te betalen, door hen eveneens onder druk werd gezet om deel te nemen aan chantagepraktijken, als een detail kan worden beschouwd. Verzoekende partij heeft immers op het Commissariaat-generaal aangegeven dat het feit dat zij door haar belagers werd gevraagd om een winkel te beschieten voor haar een brug te ver was en dat zij onder meer hierdoor heeft besloten om haar land van herkomst te verlaten. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekende partij deze problemen niet zou hebben vermeld tijdens het korte interview, gelet op het belang ervan in haar vluchtrelaas.

Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst, bij luik 3 vraag 5, de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. Ook op de slotvraag of zij nog iets had toe te voegen antwoordt verzoekende partij ontkennend. Daarenboven werden haar verklaringen haar achteraf nog voorgelezen in het Russisch, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 14, p. 5). Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat haar niet de kans werd geboden om tijdens dit interview de essentie – waaronder dus het feit dat zij chantagepraktijken moest verrichten van haar belagers – van haar asielrelaas uiteen te zetten. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekende partij bij aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft gesteld dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken alle elementen van haar asielrelaas heeft kunnen vertellen, zij het in het kort. Verzoekende partij heeft op dit moment geen gewag gemaakt van het feit dat zij de kans niet heeft gehad om bepaalde gebeurtenissen te vertellen omdat zij onvoldoende tijd zou

hebben gekregen, zodat aan haar betoog een post-factum-karakter dient te worden toegedicht (administratief dossier, stuk 5, p. 2). Deze vaststellingen in acht genomen, besluit de Raad dat de argumentatie van verzoekende partij niet kan worden bijgetreden.

2.2.14. Betreft de bewering van verzoekende partij dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met het feit dat zij behoort tot de categorie van personen "in het bijzonder uiteengezet met een risico in geval van terugkeer voornamelijk de personen verdacht om banden met de rebellenbeweging te onderhouden", bemerkt de Raad dat uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat aan de asielproblematiek die verzoekende partij heeft weergegeven, geen geloof kan worden gehecht. Indien is vastgesteld dat aan haar bewering dat zij er door haar autoriteiten van verdacht wordt banden te hebben met de rebellen geen geloof kan worden gehecht, vervalt in ieder geval de relevantie van voornoemd argument.

2.2.15. Daar waar verzoekende partij er nog de aandacht op wenst te vestigen dat haar echtgenote op 20 oktober 2013 in België is aangekomen en dat ze hier eveneens een asielaanvraag heeft ingediend, stelt de Raad vast dat hij niet inziet op welke wijze deze informatie enig ander licht kan werpen op de verschillende motieven van de bestreden beslissing.

2.2.16. Gelet op het geheel van het voorgaande besluit de Raad dat aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.17. Waar verzoekende partij aanvoert dat niet is gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: "Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in 2011 beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

De Raad stelt vast dat verzoekende partij dienaangaande het volgende stelt in haar verzoekschrift: "Dat de Dagestaanse bevolking in zijn geheel aan een hoge graad van geweld wordt uitgelegd en dat een hoog niveau van vervolgingsrisico, op algemeenwijze, bestaat voor de inwoners van Dagestan, en in het bijzonder voor degenen die van samenwerking met de opstand zouden verdacht worden". Het spreekt

voor zich dat dergelijke bemerking, die in feite neerkomt op het louter tegenspreken van voormelde conclusie van verwerende partij, geen afbreuk doet aan voorgaande uiteenzetting. Verzoekende partij brengt evenmin andersluidende informatie bij waaruit zou blijken dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct zou zijn. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.18. Verzoekende partij legt ter terechtzitting een niet geïnventariseerde bundel stukken neer, die allen fotokopieën betreffen. De Raad is evenwel van oordeel dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). (...)"

2.2.4. Ter ondersteuning van haar vierde asielaanvraag legt verzoekende partij een politieverklaring en verklaringen van twee bureaus voor.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.2.5.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing dat het gegeven dat verzoekende partij naar aanleiding van haar huidige vierde aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, niets wijzigt aan de in het kader van haar tweede asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielverklaringen en op zich niet van aard is om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen, meent verzoekende partij dat haar niet verweten kan worden dat zij bij haar eerdere verklaringen blijft en merkt zij op dat zij getracht heeft bij dit steeds herhaalde asielrelaas extra bewijsmiddelen bij te brengen.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat met betrekking tot de door verzoekende partij naar aanleiding van haar vierde asielaanvraag afgelegde verklaringen, in de bestreden beslissing terecht het volgende wordt opgemerkt: "Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van

uw vorige asielaanvragen heeft uiteengezet (nl. het feit dat u nog steeds zou worden opgeroepen door de politie van Dagestan, dit zelfs wekelijks, en dat er nog (onwettige) huiszoekingen bij u thuis zouden plaatsvinden, dat bovendien collega's of familie van de gewonde politieman nog steeds op uw adres naar u komen vragen, verklaring DVZ 4de AA 15.05.2014 vragen 15, 17, 18 & 19), moet worden beklemtoond dat uw tweede asielaanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Ook in het kader van uw derde asielaanvraag had u reeds aangehaald dat de politie nog steeds naar u kwam vragen en huiszoekingen verrichtte op uw thuisadres. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige vierde aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt niets aan de in het kader van uw tweede asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielverklaringen en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. In dit geval moet tevens in herinnering worden gebracht dat de ongeloofwaardigheid die in het kader van uw tweede asielaanvraag werd vastgesteld, gebaseerd is op uw eigen verklaringen en alvast niet op die van uw echtgenote, waardoor uw opmerking (verklaring DVZ 4de AA 15.05.2014 vraag 21) dat tijdens het asielgehoor van uw echtgenote in het kader van haar eerste asielaanvraag ten onrechte zou zijn genoteerd als zou zij verklaard hebben dat zij twee maal een vrijkoopsom voor u had betaald, van geen invloed kan zijn op de eerder in uw hoofde vastgestelde ongeloofwaardigheid.”.

Er kan inderdaad niet worden ingezien om welke reden een herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn.

2.2.6.1. Verder meent verzoekende partij dat de motivering in de bestreden beslissing tegenstrijdig is, daar enerzijds bij haar tweede asielaanvraag werd geoordeeld dat haar asielrelaas ongeloofwaardig was omdat zij geen bewijsstukken had en anderzijds bij haar huidige asielaanvraag ieder bijkomend bewijsstuk wordt afgewezen omdat aan bewijsstukken die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas. Tevens stelt verwerende partij dat in het land van herkomst van verzoekende partij een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Terwijl verwerende partij enerzijds alle door verzoekende partij aangebrachte documenten afdoet als zijnde waardeloos, blijft zij nochtans anderzijds niettemin van verzoekende partij documenten ter staving van haar asielrelaas eisen, aldus verzoekende partij.

2.2.6.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat, in het kader van haar tweede asielaanvraag, het asielrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig werd beschouwd omdat verzoekende partij met betrekking tot bepaalde belangrijke elementen in haar asielrelaas onaannemelijk vaag is gebleven en zij – wat betreft de bomaanslag en de verwonde FSB-medewerker en de incidenten die hebben geleid tot enkele oproepingen bij de politie – kennelijk ook geen moeite aan de dag heeft gelegd om zich over deze zaken verder te informeren, hetgeen evenwel redelijkerwijs van haar kan worden verwacht, en dus niet omdat zij bepaalde bewijsstukken niet zou hebben bijgebracht. Het argument van verzoekende partij mist dan ook feitelijke grondslag.

De Raad is van oordeel dat de door verzoekende partij in het kader van haar huidige asielaanvraag voorgelegde politieverklaring en de verklaringen van twee bureaus niet vermogen haar geloofwaardigheid te herstellen. De commissaris-generaal beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“Met betrekking tot de politieverklaring die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvragen hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat het hier louter een fotokopie betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van het stuk bijzonder relatief en is het op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.*

Voor wat betreft de verklaring door twee bureaus in verband met de door u verklaarde asielproblemen moet worden aangestipt dat aan dergelijke persoonlijke getuigenissen geen objectieve bewijskracht kan worden toegeschreven. Het feit dat dit attest is afgestempeld met stempels van de stedelijke administratie van de stad Khasav Yurt is op zich geen garantie voor de betrouwbaarheid van de inhoud van deze verklaringen door twee van uw bureaus. Daarbij komt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Russische documenten bijzonder relatief en zijn deze ook om deze reden niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de

kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.” Deze uitgebreide motivering waarom de door verzoekende partij aangebrachte documenten niet beschouwd kunnen worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, wordt door verzoekende partij met bovenstaand verweer op geen enkele manier *in concreto* weerlegd, waardoor deze onverminderd overeind blijft.

2.2.7. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

In de bestreden beslissing wordt door de commissaris-generaal op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 9, map tweede asielaanvraag (administratief dossier, landeninformatie, stuk 15, deel 1)), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, geoordeeld dat de beoordeling in het kader van de vorige asielaanvragen van verzoekende partij met betrekking tot de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet, onveranderd blijft. Deze informatie in het administratief dossier wordt bevestigd door het Cedoca-rapport “COI Focus: Dagestan – Veiligheidssituatie” van 7 april 2014, dat door verwerende partij werd toegevoegd in haar aanvullende nota d.d. 18 augustus 2014. Immers blijkt uit deze informatie dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in de laatste jaren beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Desbetreffend rapport betreft dan ook een loutere bevestiging van de reeds eerder vastgestelde veiligheidssituatie in Dagestan en kan derhalve niet worden beschouwd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Door verzoekende partij worden geen elementen bijgebracht waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad stelt vast dat verzoekende partij door de verwijzing naar het nog steeds aanwezige geweld in Dagestan en naar het gegeven dat de mensenrechten er nog steeds worden geschonden – een situatie die niet ontkend wordt in de beoordeling van haar asielaanvraag – totaal geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er in Dagestan geen sprake is van een open oorlog en de gevechtshandelingen een sterk gericht karakter vertonen.

2.2.8. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekende partij in het kader van haar vierde asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin

van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.10. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT